

Співробітники кожного підрозділу банку повинні виконувати певні дії. Кредитний інспектор проводить всю необхідну роботу за контролем умов кредитної угоди. Причому зони відповідальності повинні ділитися між аналітичним відділом і обліково-кредитним управлінням.

Кожен комерційний банк при формуванні кредитної політики встановлює певний порядок ревізійних дій щодо здійснення контролю за процесом управління ризиком у всіх підрозділах банку.

Виходячи з вищезазначеного, впливає, що кредитна політика є найважливішим інструментом досягнення стратегічних цілей комерційного банку. Від її успішної реалізації залежить фінансовий результат банківської установи. Проте всі зусилля вітчизняних банків щодо створення ефективної кредитної політики не принесуть реальних результатів, якщо буде відсутня державна підтримка, спрямована на формування і становлення української моделі банківської системи.

Джерела та література

1. Волкова Н. І. Вибір кредитної стратегії банками України. *Науковий вісник НЛТУ України*. 2014. Вип. 24.3. С. 291–301.
2. Єрмакова Ю. В. Визначення впливу факторів на якість кредитної політики банку. *Управління розвитком*. 2014. № 15 (178). С. 59–61.
3. Лисенок О. В. Формування стратегії та політики управління кредитними операціями банків. *Вісник ЖДТУ*. 2016. № 1 (75). С. 185–190.

Мельник К. – к. е. н., доц.
Волинський національний
університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна

Напрями розвитку теорії аудиту через призму інноваційного розвитку економіки

Умови сталого розвитку та інноваційні підходи до економічних реформ формують нові вимоги до функцій управління на мікрорівнях. Інноваційний розвиток економіки зумовлює потребу в підвищенні довіри до якості інформації як основи для прийняття ефективних управлінських рішень, що забезпечується можливостями аудиту як ключової функції управління. Пошук та виявлення відповідних фактів під час аудиту сприяють захисту інтересів власників ресурсів, які використовуються суб'єктом господарювання [1, 44]. Однак, адекватна сучасним умовам, реалізація завдань аудиту передбачає перегляд його теоретичних основ. Тому вважаємо послідовним сформулювати напрями розвитку теорії аудиту через призму інноваційного розвитку економіки вцілому.

Наукова складова аудиту сьогодні проходить стадію формування ядра своєї теорії. Дослідження концентруються на уточненні предмета діяльності (природи визначення достовірності фінансової звітності суб'єктів господарювання), об'єктів, методів, методології, інструментарію й іншого. Теорії аудиту розвиваються в «мейстрімі» теорії бухгалтерського обліку і у своєму гіршому прояві тяжіють до «техніки» і методів контролю відображення господарських процесів у фінансовій звітності.

Натомість сучасна бухгалтерська наука докорінно переглядає класичне розуміння ядра своєї теорії і не в останню чергу під впливом практики аудиту. Перш за все йдеться про сприйняття системи бухгалтерського обліку та, відповідно, й системи аудиту як окремих (або дуже споріднених) соціально-економічних інститутів.

Дослідженнями обґрунтовано доцільність такого привнесення в теорію аудиту, як і соціально-економічну потребу розгляду аудиту як вагової складової реалізації цілей сталого

розвитку. Розглядаючи у такій парадигмі появу нового технологічного укладу, ядро теорії аудиту неодмінно має доповнитися і відповідними ІТ-привнесені та розглядом системи аудиту як складової сучасного інтегрованого управління.

Збагачення фундаментальних основ аудиту розглядається на основі розширення змістовності теорії аудиту привнесеннями з сучасних загальноекономічних та облікових теорій. Розширення змістовності теорії аудиту можливе шляхом доповнення її ядра положеннями:

- 1) інституціональних доктрин, що дозволяє розглядати аудит як соціально-економічний інститут;
- 2) теорій управління, що дозволяє розглядати аудит складовою інтегрованого управління;
- 3) фундаментальних основ цифрової економіки, які виділяють в аудиті ІТ-привнесення;
- 4) доктрин й концепцій сталого розвитку, що враховують складову аудиту при реалізації своїх цілей.

Ці привнесення поглиблюють теоретичний фундамент аудиту узгоджують розвиток його науки з сучасними економічними й обліковими теоріями, орієнтують практику аудиту на сучасні й майбутні запити соціально-економічних середовищ.

Таким чином, теорія аудиту не просто розширює змістовність наукового уявлення, а й суттєво доповнює своє ядро спорідненими з сучасними економічними теоріями новітніми (соціально-економічний інститут аудиту; аудиторська діяльність є складовою забезпечення сталого розвитку; інститут аудиту є складовою інтегрованого управління; ІТ-аудит тощо). Це дозволяє формувати стратегії розвитку аудиторської практики відповідно до сучасних і майбутніх запитів соціально-економічних середовищ і сприяє подальшому розвитку науки.

Джерела та література

1. Мельник К. П. Децентралізація як мотиватор розширення функцій вітчизняного інституту аудиту. *Економіка АПК*. 2019. № 5 (295). С. 40–48.

Нагорна Я. – студент

Науковий керівник: викладач

Ю. Минич

Лозівська філія Харківського державного автомобільно-дорожнього коледжу, м. Лозова, Україна

Інвестиційне забезпечення інноваційного розвитку підприємства

В умовах формування економіки знань здатність країн створювати та використовувати знання, зберігати й ефективно використовувати існуючий науково-технічний потенціал дозволяє отримувати конкурентні переваги та прискорювати соціально-економічний розвиток суспільства. Наукові ідеї, інновації та нові технології стають основними факторами розвитку суспільства поряд із традиційними, а також допомагають вирішити проблему вичерпаності ресурсів, максимально раціонального їх використання. Проте, незважаючи на високий рівень науки, відомі наукові школи, високу питому вагу фахівців із вищою освітою в національній економіці, Україні характерна інноваційна криза. Низька інноваційна активність суб'єктів господарювання обумовлена низкою причин: відсутністю чіткої стратегії впровадження наукоємних технологій; відсутністю розвиненої інноваційної інфраструктури; орієнтацією на імпорту високотехнологічного устаткування; недостатньою увагою до розвитку власного науково-технічного потенціалу; недосконалістю інструментів захисту прав інтелектуальної власності та ін. [2]. Варто відмітити, що основною перешкодою запровадження інноваційного розвитку є